Žobrákova kliatba

Čajkov navštevovali všelijakí žobráci, ale takýto ešte nie. A k tomu akurát na hostinu.
Mal na sebe širočizný klobúk, zamatový lajblík a plášť s veľkými striebornými gombičkami. Tými gombičkami stále krútil a čosi si hundral. Ľudia ho obzerali ako čudo, ale nikto ho nechcel vpustiť dnu.
Prešiel pol dediny, kým mu v jednom dome konečne otvorili. Povypytovali sa ho, skade prišiel a kde ide. Žobrák všetko porozprával a povedal im, že Čajkov stihne trest za to, že mu nikto nechcel dať nocľah. Prezradil im, že je on ten večný pútnik, čo skúša ľudské skutky .Vládne vraj nebeskými i zemskými silami a každému meria toľko, koľko si zaslúži. Preto vraj v Čajkove budú za trest mladí chlapi mrieť. Žobrákova kliatba sa splnila.
V nasledujúcich rokoch vraj vymreli skoro všetci mladí chlapi v dedine. Iba v tom rade, kde žobrák nocoval, nik za dlhé roky neumrel. Dosiaľ to starší ľudia spomínajú.